

Bô Yin Râ

КНИГА ЗА ЩАСТИЕТО

BÔ YIN RÂ

КНИГА
ЗА
ЩАСТИЕТО

ИК «ИРИС-95»
София • 2000

Авторските права, включително превод, репринт и адаптация, са защитени от Закона за авторското право и сродните му права на територията на Република България.

Никаква част от произведението не може да бъде възпроизвеждана по какъвто и да е начин без изрично писмено разрешение на издателя и преводача.

ПРЕЛЮДИЯ

Вф Yin Râ (Joseph Anton Schneiderfranken)
DAS BUCH VOM GLÜCK

Erste Auflage 1920
Verlag der weissen Bücher, München

Letzte (neunte) Auflage 1996
KOBEL VERLAG AG, Bern, Schweiz

Преводът е по оригиналното издание от 1957 г.

© ИК «Ирис-95», второ издание, 2000
(нов, основно преработен превод)

I издание на бълг. език: ИК „Евразия-Абагар“,
С.-Пл., 1992

© Борис Стоянов, преводач, 2000

ISBN 954-8909-37-5

Не си ли виждал как дете, което строи
пясъчни дворци, заплясква радостно
с ръце, щом завърши творението си? – –

Ето къде е твоят учител, о, ти, който
жадуваш за *щастие*. . .

Ето човек, който е *намерил* щастието,
и ако ти нямаш воля да търсиш щастието
като детето, напусто ще се измъчваш от
жажда за щастие.

Всяко земно щастие – а за него само
ще се говори в тази книга – е щастие на
творящия – – все едно дали той твори в
себе си възвишеното царство на *любовта*,
дали изгражда творението си от *Духа*, или
пък използва *материални* ценности, за да
осъществи творческата си воля в *мате-
рия*. – – –

Единствено радостта на *творящия* от

неговото дело *е щастие* и всичко друго, което наричаш с това име, със сигурност ще те лиши – ако му се довериш – от *истинско* щастие, доколкото тази земя може да ти го даде. . .

Ти, любещият, който намираш щастие си единствено в своята *любов*, кажи ми, какво друго е любовта ти, ако не радостта на творещия?! – –

Чувствата са *силите* на твоето творчество и ако си *наистина* “щастлив” в любовта си, ти си издигнал свой *храм* в царството на чувствата, в който не може да влезе *никой* освен *теб* и чиято Светая светих пази *Божия образ*, комуто ти, като жрец на своята любов, си готов да служиш и да принасяш жертви. . .

Може би никога досега не си съзнавал, че в този случай ти си *творец*, – чувстваш се владян от емоции, които те водят, чес-

то *против* волята ти, – мислиш се окован във вериги, каквито на драго сърце си готов да носиш, и живееш с илюзията, че всичко това идва само отвън и прави каквото си иска с теб според вечно заложените в земния живот закони?? –

Сам на себе си пречиш, ако мислиш така! – – –

Ти наистина се подчиняваш на един непобедим, вечен закон, когато душата ти се отваря за потока на Любовта, който се струи през Всемира и с тайнствена сила привлича взаимно душите и телата, но това подчинение само ти *обещава* щастие и ти никога няма да *постигнеш щастие* в своята любов, ако тя не съумее да пробуди у теб *твореца*. – –

Това, което те прави тогава истински “*щастлив*”, е *собственото* ти творение, – съграденото из хаоса на чувствата и

последницата от това съграждане: – – онази хармония на душата, която *сама себе си усъвършенства*, когато се *отдава* на другата душа. –

Дори онази *чувствена наслада*, която минава за “любов” сред хората, непознаващи по-висше желание от *животинския нагон*, принуждава *все пак* и най-ниските чувства да си съградят измамна кула, където тези роби на мимолетното си “щастие” издигат идола на своите похотливи блянове. –

Ала ти, любещият, който имаш волята да станеш истински “щастлив”, ще трябва да търсиш *друг вид щастие* и ако наистина *обичаш*, щастието на *физическото усещане* ще бъде за тебе винаги неделимо от щастието на *душевното единение*. –

Само като *творящ* можеш да постиг-

неш това *щастие на душата!* – – –

Ти все още се поддаваш твърде лесно на заблуда и всеки ден очакваш щастието да те споходи *отвън*. –

За едного то е обичта на любимия човек, друг пък би желал да види осъществено едно или друго дело, а за трети то означава само освобождаване от мъките и неволите на тялото.

Но дори да успееш във всичко това, накрая пак ще се наложи да си признаеш, че още нещо липсва за твоето щастие, и ще продължиш неспокойно да търсиш, макар да си бил вече убеден, че си постигнал върховната цел. – –

Ти дори не подозираш какво щастие крие в себе си животът на тази земя, не подозираш, че тъкмо то е залог и хранителна почва на всяко “вечно” щастие! –

Безсмислен ще се окаже за теб земният живот, – той ще се превърне във верига от всекидневно подновяващи се по-големи или по-малки терзания, ако не намериш земното си щастие тук, на тази земя!

–

Недей вярва на онези безотрадни учения, които ти обещават “щастие във вечността”, ако се *откажеш* от *щастиято на тази земя!*

Още *тук* и *сега*, в този час, когато четеш тези редове, ти си *сред Вечността* и това, което не съумееш *сега* да си създадеш, никой Бог не ще може во веки веков да ти го даде. . .

Трябва да се научиш да разбираш, че всяко щастие е само *следствие* от една *способност*, която носиш *в себе си*, и че *никога* не можеш да станеш щастлив, нито сега, нито в която и да е друга форма на съществуване, ако не се потрудиш да *развиеш* тази *способност*, ако лениво чакаш

щастиято да те *срещне* по твоя път, или пък вярваш, че то трябва да ти бъде *дадено* отвън като “възнаграждение” за делата ти в резултат на “божествената справедливост”! – – –

Само като *творящ* можеш да извоюваш щастиято си и да го запазиш трайно!

Само това, което съумееш *сега* да съградиш в себе си, ще ти носи *вечно* удовлетворение!

Само ако знаеш как да *сътвориш* щастиято си, ще можеш да *постигнеш* щастие във *всяка* форма на съществуване! –

– – – – –

ДЪЛГЪТ ДА БЪДЕМ ЩАСТЛИВИ

Малцина на тази земя знаят как да направят щастието действително неразделен спътник на своите дни и по-добре е те да не говорят за щастието си, ако не искат завистта да се превърне в техен подмолен противник.

Безброй обаче жадуват за щастие, ала така и не го намират, понеже не знаят, че единствено *те самите* могат да станат творци на своето щастие.

Те се стремят към щастието като към забранен плод, защото искат да го получат *като подарък*, макар и да имат смътното чувство, че могат да го придобият само след заплащане на точната му цена.

От младини са им повтаряли, че всяко земно щастие било дар на *случайността* и че на благородния *не* подобавало *да се стреми* към щастие.

До ушите им никога не е стигало учение, говорещо за *задължението* така да се използва животът на тези земни дни, че той да стане извор на трайно щастие.

Всички те *биха желали* наистина “да бъдат щастливи” и всеки се опитва да постигне това по свой начин, но очакват щастие да дойде като добавка и хиляди други неща са всъщност *по-важни* за тях от собственото им щастие.

Ала щом някой е решил да извоюва щастие, той трябва да се стреми *единствено* към своето *щастие* и всичко *останало*, което би желал да постигне, трябва да бъде *подчинено* на този стремеж и мъдро съчетано с него. – –

Никое друго *желание* не бива да преци на волята му да създаде, действайки свободно, най-голямото щастие, което тази земя може да му предложи.

Никоя друга задача не бива да стои за

него по-високо от дълга да постигне най-чистото трайно щастие и да умножи щастие на тази земя в себе си, а оттук и за другите.

От най-стари времена пакостни учения са обявявали щастие за достъпно единствено за малцина, докато всички останали били завинаги лишени от възможността да го постигнат.

Хората дори не подозират, че тази земя крие *безгранични* възможности както за щастие, така и за нещастие, и че *волята* на човека – *не желанието* му! – насочва и в двата случая хода на всички събития. . .

Мнозина се смятат за хора със “силна воля” – а всъщност са само роби на своите желания, които понякога успяват може би да задвижат *нещичко* от волята им и тогава те скромно се задоволяват с постигнатото, без да се стремят към *нищо*

повече, защото вярват, че отдавна са изчерпали докрай възможностите на волята.

Но ако само знаеха на какво действително *е способна* волята на човека, броят на щастливите на тази земя скоро щеше да стане далеч по-голям, отколкото би дръзнал да се надява и най-смелият мечтател, въобразяващ си, че всяка възможност за щастие зависи от победата на неговите идеи за преобразяване на света. — —

Ние *сме* това, което решително *искаме* да бъдем!

Ние сме само дотогава “играчки в ръцете на съдбата”, докато *позволяваме* на съдбата да си играе с нас. — —

Ние сме само дотогава “преследвани от нещастия”, докато *тичаме пред* нещастията, за да избягаме от него. — — —

Ние сме само дотогава “пренебрегвани от щастието”, докато отказваме да признаем, че наше *задължение* на тази земя е да се стремим към *възможно най-голямото земно щастие*. — — — — —

Грях е да не жадуваш за щастие, ала още *по-голям* грях е: *да не искаш с цялата си воля да сътвориш тук щастието си!*

Греховна и оскверняваща всемогъществото на Духа е и жалката *скромност*, с която желаем щастието. —

Така за одного е вече щастие, че може без много труд да прехранва самия себе си и своите близки.

За друго би било щастие да живее в замък и да се вози в каляска.

Трети пък търси своето “щастие” в слава и почести, в постове и титли.

Само малцина знаят, че нито богатствата, нито почестите могат да дадат *щастие*, и че щастието е *сила*, която на всеки човек осигурява от *всички земни блага* точно *толкова*, от колкото именно той се *нуждае*, за да живее щастливо, – – ни повече, ни по-малко. –

Който мисли, че ще намери щастие *в придобиването на определени земни блага*, той търси просто *тези земни блага*, – не щастието!

Щастие е удовлетворението, което творещият получава от своето творение.

Това творение обаче *никога не е завършено* и неговият създател познава единствено “почивни дни” – “съботи” на душата, които му вдъхват нови сили за ново творчество.

Щастливият е винаги творещ и нико-

га не се изморява да твори.

Сътвореното от него е *основа* и предпоставка за неговото *щастие*, – а щастието му е в творческата *сила*, осигуряваща всичко, което му носи трайно удовлетворение.

Не всички имат *едни и същи* потребности, но всеки заел се да сътвори своето щастие, ще постигне *всичко*, от което наистина се *нуждае* за щастието си.

«Първом търсете царството на Бога и неговата правда, и всичко останало ще ви се придаде!»

Колко превратно са били тълкувани тези думи на Учителя от Назарет!

Наистина според книгите, излагащи неговото учение, той е изрекъл и думите: «Царството Божие не е тук или там; то е

във вас!», и е посочил по този начин *една сила у човека*, чиято “правда”, чиито *законни условия* трябва да бъдат изпълнени, за да може *“всичко останало да се придаде”*, – – само че кой е имал смелостта да изтълкува словата му с онази простичка мъдрост, с която Учителят някога ги е казал!?!

От възвестеното от него “царство *Божие*” маловерни души са направили царство на елейни проповеди и блудкави утешения, или пък, в пълно противоречие с неговите думи, са търсели това “царство” в някакъв далечен “горен” свят, пренебрегвайки учението му, че «царството Небесно е *близко*». – – –

Ах, защо тази обвързаност със земносетивната форма на нѐгледа пречи на човека да осъзнае, че “царството Божие” може да стане жива действителност в него и че “царството Небесно” го заобикаля отвред дори когато му се струва, че е паднал в “ада”! . . .

Достатъчно е само да навлезе “*в себе си*”, за да открие едно неизчерпаемо съкровище, – – достатъчно е само да насочи навън вълните на онази скрита в него сила и лицето на земята ще се обнови.

На всички посветени от всички времена е било обаче посочвано, че през настоящия космичен период малцина само са готови да позволят на тази воля за освобождение да бъде дейна в тях и че първо трябва да настъпи нов космичен период и да възникне нова Земя, преди надеждата, че “всички твари ще бъдат освободени от синовете *Божии*”, за която говори Павел, да стане космичен факт. – – – – –

Повечето хора все още държат *сами* волята си твърде здраво окована от “хипнозата” на земносетивната форма на нѐгледа и затова не се решават да поверят на *силите на Духа* насочването на нещата в земносетивния свят.

Те малодушно чакат нещо, което да им помогне механично *отвън* – или отдавна са погребали всичките си надежди и очаквания – и *едва премалцина* дръзват да направят дори само *опит* да станат *духовни* кърмчици на своята съдба. –

Ала тези “малцина” могат и през *сегашния* космичен период да станат *пмногобройни* – мнозина таят в себе си смътното усещане за една заложена в тях сила, без да знаят *как* да я *овладеят*.

Възвестеното им в тази книга учение може да им посочи правия път и този, който им го възвестява, само дава израз на *прастара мъдрост*, пазена в строга тайна в миналото и само в редки случаи предавана от призвани Учители на специално избрани хора.

Става дума за *знание*, натрупано от *опит* и изпитано в течение на *хилядолетия*, и никой, който се е опитвал да го приложи, не е оставал излъган.

Тези, които го предават сега по-нататък, са готови да го разкрият пред цялото човечество и да поемат отговорността за това.

Възвестеното тук учение за земното щастие е като сключен пръстен.

Единствено *в теб* е силата да сътвориш своето щастие, а всяко щастие се основава само на *способността* на творещия, защото *единствено удовлетворението*, което дава тази способност, е истинско щастие. – – –

Ти си *длъжен* да *приведеш в действие* дремещата в теб сила, – длъжен си тук, на тази земя, да си изградиш *най-голямото възможно щастие*, а как да *изпълниш* своя дълг, ще разбереш сега от тази книга. –

«АЗ» И «ТИ»

Ти възприемаш единствено себе си като “Аз” и в този “Аз” не можеш да вместиш никого друго освен себе си.

За себе си, като “Аз”, ти си центърът на света.

Като “Аз”, ти си за себе си *“Азът” на цялото човечество*. – –

Това “човечество” обаче е *едно еднородно цяло*, образувано от милиарди “Азове”, *ниито един* от които не е напълно *еднакъв* с теб, и все пак всеки от тях е напълно идентичен по своята *форма* с онава, което *ти* възприемаш в *себе си* като “Аз”. – – –

Трудно е да се изрази с човешки думи това, което искам да ти кажа тук, затова съм принуден да те помоля да *“напишаш” по чувство* крайния смисъл на думите ми, тъй като много добре знаей, че тук пределна яснота не може да се постигне само с

думи и че аз мога да говоря единствено на *моя* език, който трябва първо да се научиш да “превеждаш” на *своя собствен*.

Искам да ти помогна да осъзнаеш, че *ти си единственият по рода си център* на едно *цяло*, което е образувано *само* от единствени по рода си “центрове” и което – доколкото е *безкрайно*, макар и не безгранично – има свой “център” на *всяко* място. . .

Всеки център тук е *сам за себе си “Аз”* и всеки *друг* център е за него *“Ти”*. –

Ако си наистина решен да изградиш своето щастие като такъв “център”, трябва *да имаш предвид* тази даденост и да се постараяш да откриеш тайнствените отношения, съществуващи между “Аз” и “Ти”.

Тези отношения се намират в постоян-

на флуктуация и всеки момент трябва да бъдат преценявани различно.

Неизменно остава само постоянно регулираното уравниване на всички действия и противодействия в човечеството като цяло.

В качеството си на “Аз” ти можеш да действаш върху едно “Ти” било *непреднамерено*, без да търсиш определено въздействие, – било със *съзнателно насочена воля*.

А *искаш* ли да упражниш въздействие върху дадено “Ти”, можеш да избираш между следните средства: *молба, увещаване* или *принуда*.

Знай обаче, че за всеки успех на своето въздействие, дори за самото си *намерение* да го упражниш, ще трябва да заплатиш определена, неподлежаща на промя-

на *цена!* – – –

Затова недей да молиш и да увещаваш, ако не си *сам готов* да бъдеш *на свой ред* молен и увещаван от някое друго “*Ти*”, – а още по-малко прибъгвай до *принуда*, ако *ти самият* чувстваш всяка принуда като *нетърпимо насилие!* –

Нищо не ти се дава “даром”, колкото и сигурно защитен да се чувстваш, колкото и да мислиш, че добре си скрип истинските си намерения.

От едно отделно “*Ти*” можеш наистина да се скриеш, но пред *общочовешкия организъм* винаги е открито *всичко*, което става в теб, и когато рано или късно удари часът, ще трябва с *автоматична сигурност* да *понесеш последиците* от своя начин на действие. – – – – –

Ако *ти самият* не обичаш да те молят и въпреки това молиш другите, ако *ти самият* не се поддаваш на увещания и въпреки това се опитваш да увещаваш, – ако *ти самият* не понасяш принудата и въпреки това прибъгваш до принуда, то във всеки един от тези случаи ще постигнеш нещо, за което си мислиш, че не трябва да платиш дължимата цена, ала дълбоко *се лъжеш!* –

Законите на *Духа* не могат да бъдат *заобикаляни* или *извъртани* само *в твоя полза* като *земните* закони. Няма да намериш и адвокат, който би се опитал да те защити от *последниците* на твоите действия. –

Трябва *без остатък* да *изплатиш целия дълг*, който чрез поведението си към *кой да е друг* човек си *поел спрямо човечеството*, и не ще убегнеш от закона, докато не върнеш и “*последния кодрант*”. – –

Колкото по-голяма отсрочка ти се да-

ва, толкова повече основания имаш за безпокойство, – защото лихвите няма во веки веков да ти бъдат опростени. . .

Нещо повече дори!

Самият ти можеш да станеш свой заемодавец, защото *ти* също си отговорен за *своята* личност пред човечеството и не бива да искаш от себе си *нищо*, за което не виждаш в бъдещето *равностойна отплата* от страна на човечеството. . .

В противен случай ще трябва и за *себе си*, както и за кой да е друг, рано или късно да заплатиш – при това с всички лихви – дължимата цена за своите деяния. –
– –

Може би едва днес за пръв път чуваш за този закон, или пък чак сега ти става ясна неговата неумолима логика и непогрешимост? –

В теб може би възникват съмнения заради *предишни твои деяния*, макар *сега* вече да си решил занапред да съобразяваш мъдро поведението си с този закон?

–

Ако си твърдо решен да изградиш щастие си, знай, че ще *намериш* средства и пътища да погасиш дълга си към човечеството по *приемлив за тебе* начин, щом веднъж вече си наясно *какво* всъщност ти *остава* още да изплащаш!

Не бива да чакаш, докато законът *предяви* своите повели с безцеремонно равнодушие към твоите радости и неволи. –

Състави си сам “баланс” и не изпадай в ужас, ако “пасивът” далеч надхвърля твоя “актив”!

Както неумолимо общочовешкият организъм *трябва* да събира от всеки свой

член всяко вземане, чието изплащане умишлено се “забравя”, така безучастно и автоматично е *принуден* той да следва и *друг* един закон, който прави *невъзможно* за него всяко насилие, *забранява* всяко принудително събиране на дълговете, щом у теб действително е налице дори само *волята* да изплатиш своето задължение и докато продължаваш да се чувстваш *задължен*, – дори ако обстоятелствата не ти позволяват още да върнеш незабавно *целия си дълг*, без отново да причиниш вреда на себе си или на другите.

Необходимо е да знаеш това, което казах по-горе относно закона за уравниването в общочовешкия организъм, – ако искаш да изградиш своето щастие.

От *теб* зависи дали ще проследиш и *по-нататък* действието на този закон в неговите тъй разнообразни разклонения в живота на всекидневието. – Това в ни-

кой случай няма да ти навреди.

Ако си решил да станеш творец на собственото си щастие, скоро ще откриеш, че жадуваното от тебе щастие е в далеч *по-голямата* си може би част най-плътно вплетено във взаимовръзките на твоя “Аз” с всичко, което е “*Ти*”. –

Твоето щастие има нужда да обхване и *любовта* във всичките J форми.

А любовта – и тук аз имам предвид не само “половото общуване” – винаги се нуждае от едно “Ти”, дори това “*Ти*” да си – – *ти самият*.

Тук също е в сила законът за уравниването и ти не можеш да очакваш любовта ти да остане *без разочарования*, ако “забравяш” да осигуриш *равностойна отплата* или ако искаш да *получиш повече*, отколкото *даваш!* – – –

За всичко, което искаш да получиш, ще

трябва да предложиш *пълноценна равностойност*, иначе един ден общочовешкият организъм ще *изиска* от теб каквото си останал да дължиш и не бива да се оплакваш, ако той предяви правата си без изобщо да се съобразява с твоите желания. . .

Все едно дали се отнася до поведението ти към *напълно чужди* хора, дали твоята любов и потребността ти от любов се проявява в отношенията между *мъж и жена*, дали става въпрос за *любовта на родители към деца, на деца към родители* или за *любовта между братя и сестри*, – – *никога* не бива да очакваш *повече*, отколкото *даваш*, а дадат ли ти *повече*, гледай *в най-скоро време* да се *отплатиш* за това, ако не искаш дължимото да ти бъде *взето*, когато най-малко очакваш, и то по *начин*, който може да не ти се никак понарава! – – – –

Духовните закони *не* действат *по-различно* от така наречените *физически* закони на външната природа, а когато нарушиш някой от тези закони, от опит знаеш, че трябва да понесеш последиците, все едно дали те ти харесват, или не.

Да се очаква *“прошка”* или *отменяне на последиците* при несъблюдаване на *духовните* закони би било също така самонадеяно, както и при нарушаване на който да е *физически* закон. – *И в двата* случая това би означавало да искаш *заради твоята грешка* да бъде *накърнен* космичният *порядък*. – – –

Тъй като милиарди хора допускат всекидневно такива грешки, “прошката” в случая би означавала не друго, а затъването на всички духовни светове в *непрогледен хаос*. . .

Отърси се от тъпото, мрачно лекове-
рие на дивака, който възроптава срещу
своя истукан, когато сметне, че той отказ-
ва да се подчини на волята му, – и укреп-
пи в себе си по-скоро вярата в неизмери-
мото цяло, чиято *част* и *център като*
част си ти, за да проумееш *с какво пре-*
небрежение си дръзвал да мислиш за едно
Божество, което трябвало да постави
глупавите ти желания над присъщите му
предначертания, защото не ти харесва да
понесеш като част от цялото *последичи-*
те от своите действия.

Ако успееш един ден да постигнеш вър-
ховно познание, не ще можеш вече да си
спомняш без най-дълбок срам за дните,
когато ти се е струвало напълно в божес-
твения ред на нещата един “Син Божий”
да трябва да *страда за твоите деяния*,
защото си смятал по този начин ти сами-
ят много удобно да се отървеш от всички
техни последици. . .

Тогава ще ти стане съвсем неразбира-

емо как не си предпочел по-скоро пълно-
то си *самоунищожение*, вместо дори само
за миг да изтърпиш мисълта един неви-
нен да *изкупва твоята вина с кръстни*
мъки. – – – – –

Но дори да си от *онези*, които смятат,
че *сами* носят отговорност за своите дея-
ния, боя се все пак, че едва ли съзнаваш
до каква степен си също така отговорен и
за всичките си *мисли*. – – –

Казах ти вече, че *няма нищо скрито* за
общочовешкия организъм, от който ти си
част, и че и най-съкровените ти мисли са
разбулени за него.

Тук обаче не искам да създам погреш-
ното впечатление, че говоря за някаква
“душа на целокупното човечество” като за
самостоятелно, съзнателно същество!

Общочовешкият организъм се *осъзна-*

ва винаги само в своите “центрове” – в отделните хора и *във всеки индивид* той осъзнава себе си *различно*, при това ту в по-голяма, ту в по-малка степен.

Когато казвам: “нищо не остава скрито за общочовешкия организъм като такъв”, – с това искам само да ти помогна да разбереш, че всичко, което мислиш или вършиш, въздейства с автоматична сигурност *далеч отвъд твоята личност* върху *съвкупния духовен организъм на човечеството като цяло* и там поражда *последници*, чиито *причини* след това често търсиш напразно, защото никога не ти е идвало наум, че и най-беглите ти мисли, които си смятал за скрити едва ли не *от самия тебе*, са могли да *причинят* толкова сериозни последници. – – – – –

Искаш ли наистина да станеш творец на *щастieto* си, трябва да знаеш, че твоите *мисли* ти *служат вярно* като послуш-

ни добичета, ако си ги *възпитал* за такава служба, но се развилняват като *диви зеврове*, ако – отвикнали да ти служат – ги пуснеш *разюздани* срещу човечеството. – – –

Не можеш да бъдеш истински щастлив, ако не създаваш, доколкото зависи от *теб*, възможности за щастие за *другите*, и обратно – ти *унищожаваш* щастieto на своите близни, ако мислите ти се втурват като разярени бикове в цъфналите градини на техните души. . .

Мислиш ли *хармонично*, ще предизвикваш и у *другите* хармоничен отзвук, а мислиш ли за *разруха и хаос*, ще предизвикваш разруха и хаос и у другите. – – – –

Ти не би могъл да запазиш *самия себе си здрав*, ако мислите ти не са постоянно насочени към *здраве, красота и сила*, но, от друга страна, ще се превърнеш за *другите* в *огнище на зараза*, ако, дълбаейки душевно в своите недъзи, мислиш само за

болести и страдания.

Познавам едного, който бе обявен от лекарите за *“неизлечимо”* болен, а болестта му бе такава, че и *днес никой лекар не е в състояние да я изцери*, – но със силата на своите *мисли* той *се излекува сам* и десетки години вече живее като здрав човек.

Познавам и друг, на когото пък по негово собствено настояване разкриха, че му остават да живее *“в най-добрия случай още четири-пет години”*; – той не взе *нищо един* от предписаните му медикаменти, не приложи *никакво* “лечение” и си постави за цел да оцелее *единствено чрез силите на мисълта си*. Стават вече почти два-сет години, откакто го бяха “отписали”, а той си е жив и здрав, без следа от болнавост, бодър, със свежи сили и днес му се струва като лош сън времето, когато се е нуждаел от лекари. – – –

Такива хора действат като *центрове, излъчващи здраве* далеч около себе си,

макар от строго медицинска гледна точка да не могат да бъдат смятани за *де факто* “излекувани”.

Те се *чувстват* излекувани и времето им е дало право, тъй като оплакванията им са изчезнали.

Увереността, вдъхната им от *успеха*, дава нова, неотразима *сила* на техните мисли, и това ги прави способни да действат в широк обсег като истински *носители на здраве*. – –

Мислиш ли непрекъснато за бедност и нищета, бедността и нищетата няма да закъснеят, – страхуваш ли се непрестанно от някоя беда, злата участ непременно ще те следва по петите!

Напротив, дори в най-мрачния час *не* смятай своята кауза *за загубена* и тя няма *никога* да бъде загубена за теб, – ти с по-

ложителност ще намериш скоро някакъв изход!

Гледай на сполетялата те беда само като на изненадала те при излет буря и можеш да бъдеш сигурен, че *все по-рядко и по-рядко* ще те спохождат беди!

Самият ти си магнитът на своите радости и неволи!

Ти можеш да се “настроиш” за силите, които *твърдо искаш* да привлечеш, и те непременно ще те последват. –

При това ти действаш, като “Аз”, не само върху *себе си*, но *същевременно* и върху всяко “*Ти*”, свързано духовно с тебе в общочовешкия организъм. – – –

Силата на твоето въздействие зависи много по-малко, отколкото си мислиш, от *външните разстояния*; всички степени на

въздействие се определят всъщност *от по-голямото или по-малкото сходство на твоите собствени душевни трептения с тези на другите хора*, – но всеки един от милиардите индивиди, възприемани от теб като “*Ти*”, ще бъде *така или иначе достигнат* от *отзвука* на упражненото от теб въздействие. –

Затова и отговорността ти е *огромна!*

– – – – –

Никога не си сам, дори да се мислиш скрит зад най-дебелите стени. . .

Като “Аз” ти винаги постъпваш *в съотношение и във връзка с всяко “Ти”*, защото, макар да си *един-единствен по рода си “Аз”*, между всички “центрове” на *човечеството като цяло* съществува все пак *пълна идентичност*. . .

ЛЮБОВ

Не може да се говори за *щастие*, без да се спомене за онова щастие, което две човешки същества могат да си изградят в *любовта*.

Твърдо лесно обаче се забравя, че и *щастие* на *любовта*, като *всяко* друго щастие, иска да бъде *сътворено*. – –

Мнозина прекарват живота си в постоянно *очакване* на някакво предстоящо “щастие”, а немалко от тях *не* жадуват за *друго* щастие освен за *щастие* на *любовта* между *мъжа* и *жената*.

Някои чакат *напразно* цял живот, защото по своя път така и не успяват да *намерят* щастие такова, каквото *те* си го представят.

Други пък *вярват*, че са *намерили* един ден своето любовно щастие, но не след

дълго настъпва “раз-очарование” и те загубват всякаква вяра във *възможността да постигнат трайно щастие в любовта*. –

В ушите им отекват нелепи приказки за “борбата на половете” и това прави положението още по-отчайващо. . .

Ала претърпелите такова раз-очарование далеч още не са се *истински* избавили от илюзорното “очарование”, – а са станали просто жертва на една *нова* илюзия. – – – –

Първоначално са смятали, че щастие-то в любовта е дар на “случайността”, че то би следвало да бъде намерено и запазено *без* каквото и да е усилие от тяхна страна.

Сега те са се избавили *привидно* от *тази* илюзия, но *само* що се отнася до *собственения им* взаимен избор, – за да станат веднага жертва на *новата* илюзия, убеде-

ни, че цялото им *не-щастие* произлиза единствено от техния погрешен *избор*. – –

О, не! – Вие, които се мислите за “измамени” в своето любовно щастие, – – *вашият пръв импулс*, тласнал ви *един към друг*, едва ли ви е подвел (в *повечето случаи*), – но вие *сами себе си* мамите, тъй като не можете да се отърсите от погрешното убеждение, че всяко *щастие в любовта* трябвало да се постигне *без усилие от ваша страна*. . .

Вие просто не сте още наясно, че трябва първо сами да *сътворите* щастие-то си, за да стане то ваше *трайно притежание* и да *обогати завинаги живота ви!* –

Вашата *воля* да постигнете действително *щастие-то* не е била още *чиста!*

Желанието да намерите пълно щастие в любовта е било *наистина* налице у вас,

но “желанията” нямат никога *повелителна власт*, а своята *воля*, която *единствена би могла* да създаде вашето щастие, – вие сте *разпокъсали* на хиляди дребни домогвания, вместо да я *съсредоточите* върху *едничката* цел: *да сътворите своето щастие!* – – –

Този, който иска с цялата си *воля*, а не просто “би желал”, да постигне щастие в любовта, – трябва да иска тук *само* своето *щастие* и *нищо друго*.

Той не бива да смята за предварително *осигурено* нещо, което тепърва му предстои да *създаде*, – не бива като насън да *посяга* към плодовете, преди да са могли да *узреят*, – плодове, които той вижда само в *своите сънища* и които до болка ще му липсват, когато едно внезапно похлопване на действителността го изтръгне от съня му. – –

Още от първия ден на своята любов

той е длъжен да *развива* в себе си *волята* за щастие и да подчинява на нея *всички* цели и възжеления, породени единствено от *желанията* му. – –

Щастието в любовта може да се завоюва *само* ако се стремиш с истинско “свое-нравие” на *волята* да останеш трайно щастлив с човека, когото обичаш.

Не бива *нищо за секунда вече* да си “играеш” с мисълта, че нещата *биха могли* “да вземат *и друг* обрат”. – – – – –

И “щастието на любовта”, като *всяко* щастие, е щастие на *творящия, удовлетворението* от успешната *творба*, – то е и “творението”, и *способността* да се твори. . .

А творбата на *любовта* винаги иска любимият човек да бъде *щастлив* благодарение на нас и ние преживяваме като

свое *собствено* щастие *удовлетворението*, че *можем* да го направим щастлив. –

Но който притежава вътрешната *способност* да направи *щастливо* друго човешко същество, той има *също така* и способността да го направи *дълбоко нещастно*. – –

Ако всеки ден не си поставяме все отново и отново с *твърда воля* целта да използваме собствената си сила *единствено за щастieto* на любимия човек, тази сила ще стане робиня на орда демони, ордата на хилядите по-малки и по-големи *желания*, възникващи всеки час различни в нашия живот. . .

Тогава *любовта* ти, ако е истинска, може и да *оцелее* въпреки все новите и нови мъки, ала *щастieto* на любовта, което в седмиците на опиянение и мечти си смятал вече за *завоювано*, твърде скоро ще *отлети* от тебе, вместо да стане твое *трайно достояние*. – – – – –

И двамата ще се питате: «Как става така, че *не се разбираме*, че непрекъснато си създаваме мрачни, безрадостни дни, след като *въпреки* всички взаимни терзания сърцата ни говорят, че *все пак се обичаме* истински!?!» –

Ала *никога* не ще намерите единствено спасителния *отговор*, във ведрите си часове ще сключвате *все нови и нови съюзи*, за да ги *нарушавате* веднага след това, ще се *измъчвате* и *съсипвате* взаимно и – в *най-добрия* случай – ще се *примири-те* да водите жалко съществуване един до друг, – – убедени, че и двамата сте просто *жертви на жестока съдба*. . .

Но в повечето случаи всичко това е само *заблуда*, само следствие от една *илюзия*, която *мечтае* за щастие и се *надява* да го получи по образа на своите мечти, вместо да го *поиска решително* и с *твърда воля да го изгради*. –

И днес още щастието на любовта *не е загубено* за вас, ако, дълбоко заровена във вас, все още тлее *поне искрица истинска любов*, стига да сте готови да *осъзнаете*, че не сте намерили щастие в любовта си *просто защото* сте се надявали да го *срещнете*, без сами да си го *създадете*, защото сте искали *да жънете, без да сте сели!*
— — —

И днес още можете да започнете да се учите да *живеете* истински *живота на любовта*, можете да се *пробудите* от *съня*, който ви е докарал нещастия и мъчително отречение!

Ще се наложи наистина да си *простите* взаимно доста неща, които не се прощават лесно, – и някои лоши думи няма да се заличат с един замах от вашите души, но ако някога, пък макар и за броени *часове*, ви е свързвала истинска *любов*, скоро ще разберете съвсем ясно, че сте ста-

нали жертва на *само-измама* и че всичко, което имате да си *прощавате*, е било всъщност хвърляно и от двамата ви в лицето на един *фантом*, в какъвто в ожесточението си сте превърнали другия, – фантом, в който *сте вярвали*, а и *до днес* сигурно вярвате, защото любимото някога същество го е взело за *образец*, опитвайки се *наистина да заприлича на него*. . .

Трябва преди всичко да *решите* да се виждате в нова светлина, за да може любовта ви все още да *оздравее*, и така, *наистина избавени* вече от всяко измамно “очарование”, да изградите *щастие*то на своята любов! –

В началото няма сигурно да ви е лесно да надмогнете онази постоянна, натрапчива *подозрителност*, – която буквално *търси* дали любимият някога, а сега отдавна вече почти ненавистен може би човек, не *продължава все пак* да носи обра-

за на *фантома* в своето сърце. . .

Но ако *въпреки* всички първоначални несполуки подновявате всекидневно и всекчасно упоритата *воля* да упражнявате силното влияние, което имате един над друг, *само* за да направите другия истински *щастлив*, няма съмнение, че вие твърде скоро ще се научите как да *създадете* своето щастие. — — —

Ти може би ще кажеш: «Добре, но каква е ползата *самият аз* да имам и най-добрата воля да постигнем щастието, след като у партньора ми същата тази воля *липсва?* — —»

Щом можеш да задаваш подобни въпроси, ти *не* си още *разбрал* какво значи: — да *сътвориш* своето щастие!

Предпочиташ да се чувстваш все още *зависим* отвън и не се осмеляваш още да

стъпиш на собствените си нозе.

Нямаш още *доверие в самия себе си* и си все така далеч от решимостта да *използваш* истински волята си. —

Щом веднъж си *твърдо решил* да сътвориш действително своето *щастие в любовта*, не бива никак да те смущава дали любимият човек “откликва” на твоите желания, или пък постъпва *в разрез* с тях. —

Трябва напълно да *уталожиш собствените* си желания, за да не могат те вече да *смущават* волята ти!

Не бива да се стремиш към *нищо друго* освен към *успеха* на своята *способност* да *ощастливиш* любимия човек. —

Насладата от успеха ще направи щастлив и *теб самия!*

Нужно ти е да се научиш на само-обла-

дание, за да изведеш *сам себе си* до *успешен* край. – – – – –

Ще трябва да се *бориш* с някои *наклонности*, да *обуздаваш* напирани *афекти*, да се научиш да *потискаш* всекичасно *желания*, – но всичко това ще се превърне за теб в източник на вътрешна *наслада*, защото ще почувстваш какво *щастие* си създаваш дори само *с това*, че ставаш *господар на себе си* там, където до днес може би не си дори и *подозирал до каква степен* си все още окован в *робските вериги* на всичко *онова*, което – *не си ти самият*. . .

Днес ти може би изпадаш още в *раздразнение*, когато виждаш, че любимият човек преценява съвършено *погрешно* нещо, за което ти имаш *правилно разбиране*, когато виждаш, че той има *предпочитания* към неща, които теб те *отвращават*, че неговият “вкус” го кара да ха-

ресва това, което за теб е просто “непоносима безвкусица”. – –

Но какво значат *всички* тези неща в сравнение с щастието на *любовта!?!*

Колко смешно *маловажно* е всичко това пред *щастieto*, което могат да си *дарят* двама *влюбени!*

Кой от двама ви в подобни случаи е “прав” или “крив”, *няма никакво значение*, щом става въпрос да се изгради *щастieto* на една *любов!*

Ти само прибягваш до една карикатурна *фалшификация* на истинската сила, когато твърдоглаво настояваш любимият ти човек да *споделя твоите* възгледи за всичко, все едно дали си *наистина* “прав”, или пък само *се мислиш* за прав, докато всъщност си съвършено “*неправ*”. –

Видиш ли веднъж, че способността ти да направиш *щастлив* любимия човек започва да дава *резултати*, с учудване ще откриеш и как вашите толкова *противоположни* досега възгледи за нещата – изведнъж се оказват *съвсем близки*. – – –

Ще трябва тогава засрамен да си признаеш, че всичките ви предишни спорове за нищожни неща, които са ви изглеждали толкова “важни”, – са били всъщност безкрайно *глупави*. –

Тогава ще ти стане ясно, че напразно сте се старали да обедините “*възгледите*” си, докато *самите вие* не сте били още обединени. – –

Щастието на любовта трябва първо да се *изгради*, за да може то на свой ред да създаде от вас онова “*дву-единство*”, което не иска да знае за разединение и раздяла и което ви *обединява* във всички мис-

ли и чувства. – – –

И в *любовта* си, – приятелю мой, – приятелко моя, – вие сте *длъжни* да бъдете *щастливи*, – – и всичките ви “*нещастия*” са само – *неизпълнение* на този дълг!! – –

БОГАТСТВО И БЕДНОСТ

Целият живот в Космоса е резултат от действието на *полярни противоположности*, обмен между полярно противостоящи сили.

Който иска да *премахне* богатството, за да *помогне* на бедността, не е още разбрал, че *бедността* и *богатството* също са си взаимно *необходими*, както *всеки* полюс има нужда от своя *противополюс*.

Двата полюса трябва да запазят *пълна противоположност*, защото само тогава възниква *живот* и процъфтява делото на човека. — —

Унищожение и гибел са неизбежното следствие от всяко *премахване* на полярните противоположности. — — —

Който *наистина* иска да облекчи бедността, трябва да *приеме богатството*,

макар да не е нужно бедността и богатството да се проявяват винаги в онези групи, брутални *форми*, в каквито единствено ги познава човечеството до днес. – –

Бедността е наистина за облажаване, но не е нужно бедност да означава *лишения*. . .

Богатството може да донесе неизмерима благодат, но то не бива да се въргаля преситено и лишено от градивна сила на онова ниско стъпало, за което един Богочовек бе казал някога, че «по-лесно е камила да мине през иглени уши, нежели богатият през портите на царството Божие». . .

Според една хилядолетна заблуда благата на тази земя били тъй *тясно ограничени* и *неподлежащи на умножение*, че не било възможно *всички* хора да живеят на земята *без лишения*, и така се е създала

една представа за “богатството”, която неизбежно е пораждала озлобление у всички търпящи лишения.

Щяхме да сме по-близо до *истината*, ако бяхме осъзнали, че е абсолютно *непростимо един-единствен* дори от жителите на земята да трябва да понася *лишения*, но че *съвсем не богатството* на другите е *причината* за тези лишения. – –

Безусловен *дълг* на човечеството е да се погрижи *нищо един* от неговите членове да не търпи *лишения*, на *всеки* индивид, *който и да е той* и *каквото и да мислят за него*, да бъдат осигурени храна, облекло и подслон, и този дълг е неотменим дори когато става въпрос за човек, който *не принася никаква полза*. –

Ако *пакост*, може да го *изолираме*, но нямаме право да го *лишаваме* от нещо, което му е необходимо, за да задоволи нуждите на тялото си. Нямаме право да

го лишаваме и от онези блага, от които има потребност *духът* му, за да се издигне, ако поиска, след претърпяното падение.

Всичко, което и днес още наричаме “наказание на престъпника”, е едно твърде съмнително начинание, защото то пренебрегва факта, че общочовешкият организъм е *най-тясно взаимосвързан* и че *цялото човечество трябва солидарно да носи вината* за деянието на престъпника, – щом то е станало *възможно*. – – –

Едно *по-издигнато съзнание* ще действа един ден далеч *по-благоотворно*, като направи *невъзможно* самото *престъпление*, докато *днес* престъплението се смята все още за *естествено необходима даденост* и всички усилия са насочени единствено към “*наказването*” на престъпника. – – – – –

Освен “престъпниците” обаче винаги ще има хора, от които човечеството не очаква да допринесат нищо за земното му добруване и които *въпреки това* трябва да бъдат *пощадени* от същински *лишения*, ако човечеството не иска чрез тях да *навреди на себе си като цяло*.

Толкова по въпроса за *лишенията*, които човечеството трябва да се стреми да *изкорени*, ако не иска *самГ* да навреди на *всеобщия си организъм*, *причинявайки* си по този начин *все нови и нови злини*.

Ала то не бива никога да се опитва да премахне *бедността и богатството*, ако не иска *самГ себе си да премахне*.

Бедността и богатството са противоположни полюси, обуславящи *живота на човечеството*, запазващи общочовешкия организъм в онази *силова напрегнатост*, без която той не би могъл един ден да *из-*

пълни своята космична задача. –

Горко на човечество, което престане да се отнася с *дълбоко уважение* към *богатството!* – –

Горко на човечество, което престане да *свежда почиттелно глава* пред *бедността!* – –

Достоен за най-голямо уважение е *бедният*, който умее да носи с достойнство бедността си, но не по-малко уважение заслужава всеки *богат*, който носи бремето на своето богатство като *поверено* му за отговорно пазене *достояние на човечеството!* – –

Нека всеки от тях *се пази да не презира* другия и нека както богатият, така и бедният знаят, че *и двамата са еднакво ценни* за човечеството като *цяло!*

Погрешно обаче е да се смята, че бедността, която е *необходима* на човечеството *не по-малко* от богатството, трябва винаги да граничи с *лишения*, за да бъде *противополюс* на богатството. –

Богатство и бедност са много относителни понятия.

Колкото повече *нараства богатството*, толкова по-високо ще се *вдига* прагът на *бедността* и в сравнение с едно голямо богатство може да има такава “бедност”, която *на свой ред* да минава сред бедните за “богатство”.

Като част и “център” на човешката общност, ти имаш винаги *право* да се стремиш към *всичкото* богатство, което тази земя *може* да ти предложи!

Колко от него ще *придобиеш*, зависи от твоята *карма*, от *способността ти да владееш съдбата си.* –

Винаги обаче *трябва* да се стремиш към най-голямото относително “богатство”, което по човешка преценка ти изглежда *постижимо* по честен път!

Не бива да мислиш, че това би оцетило по някакъв начин противоположия на *бедните*.

Дори броят на богатите на земята да беше *хилядократно* по-голям, *никога* не ще липсват *бедни*, – и дори *всички* хора на тази земя да станат *богати*, пак биха съществували такива *различия* в богатството, че и *тогава* ще се запазят противоположните полюси.

Земята е тъй *безкрайно* богата с блага, че това е наистина *постижимо*, но то *не* може да се очаква в *наше* време, защото повечето хора *не познават* още *духовните закони*, според които земята предоставя своите съкровища, а дори да ги познаваха, малцина биха проявили готовност да се съобразяват със *закони*, вместо да

се домогват до неправомерни *подаръци*.

– – –

Тук също е в сила на първо място законът за *обмена* или *уравняването* и ти *никога* не би могъл да получиш и да *задържиш* нещо, за което не си наброил *дължимата цена*, – за което не си готов да *заплатиш пълноценната му равностойност*. – –

Днес или утре може да се сдобиеш с някакво имущество и *без* да си платил за него, вярвайки, че то е вече твое *трайно* притежание, ала *твърде скоро* ще го *загубиш* отново, колкото и да се мъчиш да го запазиш за себе си. –

Тук властват най-неумолими *духовни* закони, които са също тъй непреклонни, както и законите, управляващи във външния свят силите на *материята*.

Ти имаш *право на неограничено богатство*, но искаш ли да *придобиеш* някакво

макар и скромно по размер богатство, ще трябва да приемеш необходимостта да дадеш съответната *равностойност* за него! – – –

Ще ми възразиш, че познаваш и *такива* богати хора, които са наследили богатството си *от своите предци*, но това не противоречи ни най-малко на изложениния закон.

Във *всички* случаи *равностойността* на богатството е била платена, а ако наследникът не се погрижи да осигури постоянна по-нататъшна *компенсация*, един ден той със сигурност ще *загуби* имуществото, създадено за него от други.

Този ден може да закъснее много и да засегне едва наследниците на въпросния наследник, понеже духовните закони действат винаги в зависимост от *импулса*, който е бил някога съобразен с тях.

Едно *бързо натрупано* състояние ще *изчезне* също тъй бързо, ако не е под защитата на *нови* импулси, а *трудно* придобитото имущество ще просъществува още *дълго* дори ако наследниците не са изобщо достойни за него. – –

Недей само да мислиш, че тук е налице някаква “несправедливост”!

И на теб, разбира се, няма да ти бъде отнето нищо!

По всяко време имаш *свободата* да постигнеш онова, което *можеш*, а ти *можеш* да постигнеш всичко, към което се стремиш с истинска *воля*. – – –

Това, че *други притежават* много, без да са го придобили със *собствени* усилия, не бива изобщо да те смущава.

Богатството, с което *разполага* земята, е тъй *неизмеримо* голямо, че *и за теб* по всяко време стои на разположение *ог-*

ромно състояние. – – – – –

Ала не смесвай своите *желания* с *волята* си!!

Желанията ти ще принесат плод *само* ако им се удаде да увлекат що-годе след себе си твоята *воля*.

Хората на голямата *воля* са създали почти несметни състояния дори когато е трябвало да *започнат* в крайна *бедност*; – хората на големите *желания* пък можеш да срещнеш на всяка крачка, но рядко ще намериш такъв, който да е успял накрая да осъществи с волята си макар и *нищожна част* от своите желания. . .

Имаш ли обаче нужната *воля* да създадеш постижимото за теб богатство, пази се от *завистта!* – – – –

Имаш ли волята да станеш *самият ти*

някога “богат”, дори да не се стремиш към нищо повече от богатството на един богат *бедняк*, трябва в лицето на *всеки* срещнат от тебе *богат* човек да виждаш *залог*, че ще *постигнеш* целта си.

Трябва да се научиш да се *радваш*, че *има* богати, и да гледаш на тяхното богатство като на *предпоставка* за осъществяване на твоята воля. –

Искаш ли да станеш “богат”, пази се и да не “*пестиш*” на дребно! – –

Сигурно ще намериш немалко богати хора, които са *крайно* “пестеливи”, ала напразно би търсил да ми посочиш макар и един-единствен истински “богаташ”, който да е *постигнал* богатството си само с “пестеливост”. – – – – –

Ако си решен да станеш “богат” и ако вярваш, че “*богатството*” е безусловно

необходимо за твоето щастие тук, на земята, изследвай се до мозъка на костите, за да откриеш *еквивалентите*, с които смяташ да *заплатиш* очакваното от теб богатство! – – –

Нищо няма да ти се даде *даром*, нито на тази земя, нито во веки веков, и ако ти се наложи тук да *приемаш подаръци*, макар и най-обикновени, каквито се дават по случай някои празници, запитай се веднага *как* би могъл да се *отплатиш* за тези подаръци на *човечеството като цяло*, иначе ще *трябва* да ги заплатиш по начин, който никак не би ти *харесал*. . .

Виждаш, че *не е толкова лесно* да изпълниш всички *условия*, които се *изискват* от теб, ако имаш волята да *постигнеш* един ден “богатство”, колкото и *скромно* да е то. –

Повярвай ми обаче, – *всички*, които са

създали някога богатство, *не* са го постигнали *по някакъв друг начин*, макар *те самите* да не са си давали *сметка* за това!

Постоянно на тази земя се осъществява размяна на блага.

Нищо не можеш да придобиеш и да запазиш като трайно *притежание*, ако *отказваш да дадеш в замяна други* ценности, с каквито *разполагаш*. –

А нямаш ли какво да *дадеш*, не е редно и да *очакваш* нещо!

Няма да *получиш* нищо повече от *равностойността на заплатената цена*. –

– –

Не си прави никакви илюзии!

Тук властват *неумолими* закони и ти можеш да станеш “богат” *само в замяна* на едни или други *заложени в тебе ценности*. . .

ПАРИТЕ

Повечето “идеалистично” настроени хора ще изпаднат в ужас, че в книга, посветена на висши *духовни* ценности, изведнъж става дума за *парите*.

Те не подозират, че и *парите се подчиняват на – духовни закони*, и че са *изразна форма на духовни отношения*. . .

Те биха предпочели изобщо да *не се занимават* с пари и парични дела и аз ги разбирам много добре, тъй като и за мен всички “парични сделки” са сред най-неприятните потребности на този земен живот.

Ала единствено *формата* е отблъскваща тук, докато *самият предмет* е от най-висше духовно естество. – – –

На никой, който следи *борсовите “кур-*

сове”, не би му дошло наум, че *тук* намират *пълн и адекватен израз* законите на Духа, оживотворяващ всяка материя. — —

За преобладаващото мнозинство от всички по-изтънчени души “парите” са нещо крайно “мръсно”, опипано от много ръце, и те се докосват до всичко свързано с парите само с крайчеца на пръстите си, и то с чувство на *неприязън*. —

И все пак парите са нещо свято и аз се осмелявам да заявя това, макар да зная, че не един чудат светец ще ме обвини в най-скверно богохулство. — — —

Не мога да помогна с нищо на такива благородни мечтатели и дори подозирам, че между тях сигурно има немалко, за които парите може да не са наистина “нещо *свято*”, а нещо, към което *си струва да се стремят с всички средства*. . .

Парите са само израз на *стойността*, която един или друг *духовен* фактор е успял да си *извоюва* в *материалния* свят.

Имуществото и *богатството* също са в крайна сметка *духовни* стойности, тъй като *няма* имущество и *няма* богатство, за които да не може да се твърди, че дължат така или иначе *произхода* си на *духовни* ценности.

Но ако ти, който си взел в ръка тази “Книга за щастието”, наистина искаш да изградиш в днешно време своето щастие, едва ли ще можеш да *обърнеш гръб* на “парите”. —

Ще ти се наложи да проумееш, че парите съвсем не са онова “мръсно” нещо, за каквото обикновено са ти ги представяли, и ще трябва да се научиш да говориш с известно *благоговение* за тях, ако искаш наистина да оцениш тяхната *стойност*. —

Повтарям още веднъж: парите са *нещо свято*, защото те са израз на *стойността*, която един или друг *духовен фактор* е съумял да си създаде в този свят на *материята*.

За повечето хора парите наистина са само “платежно средство” и те не подозират, че на тази земя *може* – и най-често дори се *налага* – да се плаща и в *друга* “валута”. – – –

Свойството на парите да *изразяват висши духовни ценности* е *непознато* за такива хора и те смятат за светотатство да се говори за парите като за “израз на духовни ценности”.

И все пак няма по-ясно доказателство за въздействието на духовните ценности в нашия материален свят от онова, което може да се изрази в пари или в парична равностойност.

Всички големи духовни ценности, поя-

вили се някога на тази земя, са привеждали по най-различни начини в движение *парите и паричните стойности*.

За да се *утвърдят* на тази земя, *духовните* ценности трябва, така да се каже, да се “*свържат*” с материята, трябва *сами* да станат “материални”, за да успеят да *задвижат материята*. –

Единствено по този начин те могат да покажат на материалния свят, че изобщо *съществуват*.

Колкото и голяма да е една духовна ценност, не успее ли да задвижи *общовалидната изразна форма на материалните ценности – парите*, – тя ще си остане *неразбираема и безполезна* за човечеството. –

Колкото по-големи са сумите, приведени в движение от дадена духовна ценност, толкова по-здрави корени ще пусне тя в материалния свят. – – –

Оттук можеш да си извадиш определена поука!

Недей изобщо да очакваш, че с всички си “идеализъм” ще успееш да направиш нещо добро на човечеството и да го доведеш до победен край, докато продължаваш да *презираш* парите и паричните ценности. – –

Не е нужно, разбира се, “да служиш на Мамона” и да се стремиш към парите като *крайна цел*. Всичките ти стремежи трябва, напротив, да имат за единствена *цел движението* на парите, те трябва да ти осигурят не толкова *притежанието* им, колкото *възможността* да “*вкараш в оборот*” все по-големи суми в служба на духовни ценности. – –

Колкото и малко пари да имаш, трябва да си даваш сметка за скритата във *всяка стотинка сила*, която е *способна да задвижи огромни суми*, както едно малко камъче е в състояние да предизвика лави-

на. – – –

Трябва освен това да имаш *доверие* в движещата сила, заложена в парите!

Тази магическа сила реагира много чувствително на всяка *липса* на доверие, и обратно – тя никога не разочарова *непокланяемостта доверие*, съчетано с *търпение*.

Колкото повече пари можеш да накараш да “работят” за една добра сама по себе си кауза, толкова по-големи изгледи имаш с течение на времето тези пари да ти се върнат с лихвите.

Но ако искаш скъпернически и изпълнен с недоверие да изпиташ силата на парите си, много лесно ще изпаднеш в опасността *да загубиш и малкото*, което тъй колебливо си се осмелил да вложиш. – –

Не бива наистина да се впускаш в безразсъдно смели спекулации, *надхвърлящи собствените ти сили*, а винаги трябва

предварително и внимателно да обмисляш дали необходимите за едно начинание суми *съответстват* на *наличните* ти ресурси, в противен случай и най-ценното в духовно отношение благо, което следва да се утвърди чрез твоите пари в света на материята, може да се превърне в проклятие и трагедия за теб. –

Всяко дело, с което принасяш *истинска полза* на човечеството, рано или късно ще създаде *с пълна сигурност* и нови *материални ценности*, но всяко начинание изисква и съответния *залог*, така че, ако не разполагаш с такъв, по-добре останани изцяло извън играта, макар участието ти в това дело да обещава на пръв поглед голяма печалба за теб и значителни придобивки за всички хора.

Би било поначало *непочтено* от твоя страна да очакваш *печалба*, без да си в състояние поемеш риска за съответстващия на тази печалба *залог*.

Не бива никога да влагаш и *парите на други хора* в някое скъпо на сърцето ти начинание, ако не си абсолютно сигурен, че те също *разполагат* с целия необходим залог, който в крайна сметка ще им гарантира създаването на нови ценности, а следователно и – съответстващата на техния залог печалба.

В противен случай ти само би лишил тези хора от имуществото им и духовните закони на човечеството като цяло ще държат единствено *теб* отговорен за нанесените щети.

Тези закони намират така или иначе начин да стигнат до всекиго и тогава те изискват *заплащане до последния кодрант*, все едно с *какви* еквиваленти си *в състояние* да възмездиш вредите, дори ако ощетенят от теб човек не бъде по този начин *лично* обезщетен.

Законите в духовния общочовешки организъм нямат *никога* за цел да “обезщещат” *отделния индивид*, нито да “накажат” причинителя на щетите. – Единствената им задача е да създават *равновесие* в органично свързания живот на *общото цяло*, – пред тях всеки един отговаря за другия и може, без да подозира, да стане инструмент на тяхното неумолимо сигурно, автоматично регулирано действие. . .

В по-висшия смисъл на думата *няма* истинска *собственост* върху парите!

Така нареченият собственик е винаги само *временен разпоредител* с част от ценностите, създавани в материалния свят в резултат от дейността на човечеството като цяло. –

Величината на привидното парично *имущество* показва само *пригодността* на даден човек да се *разпорежда* с цен-

ностите и който съумее “вярно” да управлява *малкото, създавайки по този начин нови ценности*, него духовните закони в общочовешкия организъм ще поставят един ден да “управлява” и *много*, стига не само *желанията* му, но и неговата *воля* да е сериозно насочена към тази цел. – – –

“Непрестанните несполуки”, от които се оплакват толкова много видимо способни хора, са винаги само доказателство, че за тях е обичайно да *нарушават* по един или друг начин духовните закони, без да съзнават това. – –

Или *волята* им е твърде вяла и отстъпва място на *желанията*, или пък те съблюдават само *една част* от законите, пренебрегвайки *другата*. . .

Твърде много хора не знаят освен това, че *по никой начин не могат произволно да определят размера* на създаваните от тях нови материални ценности и че *всеки залог по необходимост* създава *определе-*

на сума от нови парични ценности, все едно дали тази сума е *по-голяма* или *по-малка* от *желания* резултат. – –

Така мнозина се трудят година след година и се тревожат заради своите “не-успехи”, без да подозират, че някъде извършват *груби нарушения* на *духовните* закони, за чието *съществуване* не са и подозирали.

Лесно би могло да се предположи, че в случая имам предвид само хора, които ръководят *свои собствени предприятия* със свои или чужди пари.

Аз обаче мисля не по-малко за онези хиляди, които са наети да работят при *други*.

Тук *цели категории* са принудени често да страдат заради простъпките на *единици*, затова в този случай отговорност-

та на отделния човек нараства неимоверно, докато *съблюдаването* пък на духовните закони, за които говоря, *също така облекчава* пътя на *хиляди*.

От момента, в който се наемеш на работа при друг човек, ти поемаш *цялата отговорност* за поверената в *твои* ръце *част* от неговото предприятие и всички допуснати по твоя вина нарушения на духовните закони ще доведат за теб до *същите* последици, както ако ръководеше за собствена сметка *свое собствено* предприятие.

Не мога да ти дам по-добър съвет от този, на своя пост, все едно дали е висок или незначителен, да постъпваш винаги *така*, както би постъпвал, ако трябваше да изпълняваш *същите* задължения в *свое собствено* предприятие.

Чувстваш ли се “зле платен”, опитай се

да получиш *в рамките на дадените възможности по-добро* възнаграждение, но недей забравя, че и *най-лошото* заплащане *в никой случай* не те освобождава от *задължението* да мислиш и да действаш в съгласие с духовните закони, които трябва да *съблюдаваш* в сферата на парите, ако не искаш да понесеш *щети* за това, че си станал *причина друг* да бъде ощетен!

– –

Трябва също да знаеш, че *по силата на духовните закони* твоето възнаграждение се отмерва винаги по най-справедлив начин *в точно съответствие с вложения от тебе труд*, – така че всичко, от което би те *лишил* другият, на когото служиш, непременно ще ти бъде по някакъв начин върнато до стотинка, докато в *противния* случай – ако възнаграждението ти е *по-високо*, отколкото е оправдано от вложения от тебе труд и интерес, с абсолютна сигурност ще ти бъде рано или късно *иззето* всичко, което си получил *в повечето*. – –

За постоянното уравнивяване, осъществявано от тези закони, *всички* форми на ценност са *равностойни*, така че това, което ти се полага по право или което си получил неправомерно, може да ти бъде дадено или иззето в *съвсем друга* “валута”. – –

Парите са израз на *всички* материални ценности и за равновесието, което трябва да бъде поддържано от духовните закони, е абсолютно безразлично дали компенсацията се осъществява чрез една – *все едно коя* – от тези ценности или чрез техния универсален *представител* – *парите*. – –

Сега вече ще разбереш и защо нарекох парите “нещо свято”: – та нали те представляват всяка ценност, дарена от *материалната* земя, – нали са израз на всяка стойност, която *Духовното* създава тук чрез *въздействието си върху материя-*

та, едновременно и посредник, и носител на това въздействие! –

Щеш не щеш, налага се да причислиш и парите към средствата за изковаване на своето земно *щастие* и ако имаш волята да *сътвориш* собственото си щастие, трябва да се научиш да *зачиташ* законите, за които *парите* и *всички* материални ценности, *представлявани* от парите, са винаги само слуга и проводник на *духовни* импулси. . .

ОПТИМИЗЪМ

За този, който е решен да създаде своето *щастие*, няма вече *“сиво всекидневие”*, няма *страхове* и няма *грижи!*

Той усеща в себе си една *сила*, която *побеждава* всичко *мрачно*, всичко *заплашително*.

Той няма да се тревожи *днес*, какво може да стане *“утре”*, и въпреки това *всеки* от неговите дни ще *подготвя* по най-добрия начин *идващия* ден. –

Той ще се научи да живее в *настоящето* и да *моделира* като *творец* това *настояще*.

Той ще стане ваятел на своя собствен *живот* и с *примера* си ще *учи* всички, които го доближат, на изкуството, как да направят живота *достоеен да бъде живян*.

Наистина учениците му няма да са мно-

гобройни, но *всеки* един, който, *поучен* от неговия пример, бъде “изцерен” от това учение, ще “изцери” на свой ред *други*, помагайки по този начин да се намали броят на болните клетки в общочовешкия организъм.

Наистина е *нужно* “болните клетки” в духовното тяло на човечеството да *оздравеят* и *всеки един* е *длъжен* да даде своя принос за тяхното оздравяване.

Всеки носи в себе си една *вина от еони*, която трябва да бъде *изкупена*, защото за всичко *болно* и *недъгаво* в това всеобщо тяло на човечеството, *всеки отделен* човек *споделя вината* на “първородния грях”, когато *човечеството* се е откъснало от своята *божествена* същност. . .

Целият безкраен Космос би могъл да бъде градина на неизказано *блаженство*, ако не беше станало онова *първо падение*,

чиито последици могат да бъдат заличени едва след изтичането на нови еони.

Но и днес, по нашия *път* през тези еони, земята може да стане свидетел на много повече *щастие*, отколкото подозира и е *склонно* да вярва човечеството, макар, разбира се, през този космичен период да не е постижим “райски” живот тук, на земята.

Не чрез въвеждането на нови *обществени форми* във външния живот на народите ще стане жива *реалност* онова изобилие от земно щастие, което *може* да бъде постигнато.

Всички външни обществени форми са само *помощно средство*, към което ни подтиква едно смътно догаждане за нашето *единство в духовния организъм на човечеството*, за да не отвикнем *напълно* от съзнанието за своето *единство в Духа*.

Понятията за “държавност”, “нация” и “народност” поддържат *съзнанието* за единство само на равнището на отделния “член”, но за неуспелия да се почувства като част и център на *цялото* духовно тяло на човечеството може на първо време да бъде достатъчно и съзнанието, че е част от един *член* на това *духовно тяло*, за да *не се откъсне напълно* от всякакво единство и от *всички* жизнени флуиди на *общочовешкото цяло*. — — — — —

Нелепи обаче и равносилни на *самоокалване* са всяка *омраза* и всяко *презрение*, изпитвани от един член на общочовешкия организъм към друг негов член!

Дъх на разтление се носи от омразата на такива части на човешкия организъм. . .

Той винаги е доказателство за *загниване* и *разложение* на *единичните* му *клетки!*

Често пъти тъкмо отровният дъх на

чумните язви, зловонието на *гнойните циреи* разяжда болния орган и заплашва да пресуши жизнените му сокове. — — —
— —

«*Който не зачита чужденеца и човека от другото племе, той е недостоеен да се нарече син на благороден народ*» – гла си дълбоката източна *мъдрост*, която, стигнала до *висше познание*, се е стремяла да възпитава народа в *уважение към самия себе си*. . .

Истинско уважение към себе си можеш да постигнеш само ако съзнаваш своята *отговорност*, а не можеш да осъзнаеш отговорността си, докато *не разбереш*, че като част от духовното общочовешко цяло ти си отговорен *не само пред себе си*, но и *пред това цяло*. — — —

Като твориш собственото си *щастие*, ти *умножаваш* щастието на тази земя и с

това служиш на *човечеството като цяло повече*, отколкото ако търсиш приложение във външния свят и на най-многообещаващите теории. –

Мен Дзъ е казал: «Правилното *действие* е обърнато към *близкото*, а всички го търсят в *далечното*; правилната *постъпка* се състои в *лесно осъществимото*, а всички я търсят в *трудно изпълнимото*.»
– – –

Така и *ти*, в плен на илюзията, че трябва да вършиш “големи дела”, може би още търсиш “*трудно изпълнимото*”, – търсиш високи цели *извън себе си*, докато *твоята най-висока цел* е съвсем *близо* до теб, защото можеш да я намериш единствено *в самия себе си*. – – –

Възпитай се сам и чрез примера си ще станеш *възпитател на човечеството*, без да си присвояваш права, каквито не са ти дадени! –

Създай си сам своето *щастие* и ще създадеш щастливи хора около себе си, ще проправиш една пътека за “*щастieto на човечеството*”! –

За да сътвориш обаче *щастieto* си, ти трябва *въпреки* всички *злини*, *въпреки* всичко *лошо*, което може да срещнеш по своя път, да си извоюваш с непоколебима енергия *вярата в победоносната сила на доброто*.

Не бива никога да губиш *кураж*, колкото и мрачни да са надвисналите над главата ти буреносни облаци! – –

Болен ли си, *изпълни се с вяра*, че ще *оздравееш*, и ако тялото ти може още да

бъде *спасено*, лекарите, на които си се доверил, ще ти бъдат *благодарни*, че си им помогнал да те излекуват! А ако не може вече да се помогне на тялото ти, със своята *вяра* ти си създал запас от енергии, който ще служи на *духовното* ти тяло *веднага щом* снемеш от себе си причинилото ти толкова мъки тяло на видимата земя.

Измъчват ли те *материални несгоди*, “*повярвай*”, че ще получиш материална помощ, и не преставай да поддържаш с всички средства вярата си *жива и действена*, докато помощта не дойде, – като *в същото време* спокойно продължиш да крачиш по *ония* пътища, които ти обещават помощ по *външна* преценка и *без* магията на твоята вяра.

Може магическата сила на вярата ти да се съчетае с тези пътища, но помощ е възможно да получиш и от напълно неочаквано за тебе място.

Никога обаче твоето упование в сила-

та на вярата не бива да те подвежда да скръстваш бездейно ръце, както и в случай на болест не бива да отказваш помощта, която ти се предлага отвън.

Силата на вярата ти би изгубила своя *живец*, ако не напругаш *същевременно* всички *други* енергии в същата посока, – и дори накрая помощта да дойде оттам, откъдето съвсем не си я очаквал, дори да възникне впечатлението, че всички твои *външни* усилия са били “напълно безполезна”, пак не се оставяй да бъдеш подведен следващия път да пренебрегнеш *външните* средства, които са на *твое* разположение.

Горчиво ще съжаляваш за това, тъй като силата на вярата ти се нуждае от непрестанното напругане на *всички* твои енергии, за да бъде действена за теб. – –

Без напругане на всичките ти други сили силата на твоята вяра е като *огъващо се олово*, – само ако *приведеш в дей-*

твие и навън цялата заложена в теб енергия, за да си помогнеш *сам*, независимо от упованието си в силата на своята вяра, – само тогава тази сила се превръща в *пъргава стомана*, в “толедска сабя”, която не се чупи и о най-твърдото препятствие и накрая *раз-сича* и *раз-ряза* възела, който не може вече да се развърже по друг начин. . .

При *всички* неприятности, при *всякакъв* вид трудности трябва да постъпваш по *същия* начин, ако искаш да изпиташ *магическите сили на вярата* във всекидневния си живот. –

Повечето хора не умеят да *вярват действено*, защото в някаква предишна ситуация напразно са се опитвали да накарат магическата сила на вярата да им служи, но са *пропуснали* да впрегнат *същевременно* цялата си енергия, за да си осигурят *сами* помощ и отвън. . .

Сега пък те изпадат в противоположната грешка и търсят всяка помощ само във *външни* неща, блъскат се и се измъчват с твърде скромни успех, понеже не са съумели навремето да използват *правилно най-голямата* сила, с която биха могли да разполагат, и затова са *загубили* вече *упование* в помагачата сила на вярата. –

Непознаването на *условията за действие* на духовните сили пречи на повечето хора да изградят своето земно *щастие* по сигурен и съобразен с управляващите го закони начин.

Така те започват да се чувстват *изключени* от всяка *възможност* за щастие, а при такава вътрешна нагласа щастиято *действително* бяга от тях. – –

Ако искаш да *съградиш щастиято* си на тази земя, трябва с *непоклатим* “оп-

тимизъм” да се уповаваш в своето щастие и в неоспоримото си *право* на щастие!

Знай, че ти само изпълняваш своя *дълг*, когато с всички честни средства се стремиш към собственото си *земно щастие*, което наистина може да бъде повече от едно *стадно* “щастие”. –

От всичко, което срещаш по своя път, трябва да се стараеш да изтръгнеш една макар и съвсем мъничка искрица *щастие* и винаги да се стремиш да тълкуваш всяко нещо като допринасящо за твоето *щастие!*

От ранно утро до късна вечер не бива да отминаваш нито едно събитие, колкото и незначително да е то, без да си успял да извлечеш от него някакво, макар и най-дребно *щастие!*

Всичко, което *виждат* очите ти, всеки звук, *долобен* от твоите уши, трябва да ос-

тавя у теб като дан частица щастие и ти трябва така да свикнеш с мисълта, че щастие то действително те преследва по всички твои пътища, че един ден да приемеш като “*съвсем естествена*” и срещата с *голямото* щастие. – – –

Без постоянния *навик* да си *готов* да посрещнеш по всички пътеки и под най-различни форми дори най-слабите искрици щастие, няма да създадеш *благоприятната атмосфера*, която ти е нужна за изграждане на твоето пълно земно щастие. –

Трябва да се превърнеш за себе си и за другите в *магнит на щастие то*, ако искаш скоро и без лутане да станеш творец на щастие то си. –

Трябва да се научиш да бъдеш първо “*пасивно*” щастлив, преди да се заемеш с *изграждането* на своето щастие като *активен творец* и по собствена *воля*. –

С това ти създаваш в себе си една вътрешна нагласа, която ще ти позволи да прозреш тайните *духовни закони*, управляващи щастието.

Така ти ще изградиш със сигурност *свое-то щастие* и ще съумееш да го *запазиш* трайно, но *същевременно* ще дадеш по-голяма възможност и на *други* да извоюват тук *най-голямото щастие*, което тази земя може да им даде и което те не намират просто защото все още не знаят, че единствено *те самите* могат да станат *творци* на своето щастие. . .

Никое *нещастие* на този тъй изпълнен с нещастия свят не е толкова голямо, че да препречи *трайно* пътя на *щастие-то!*

С всяка искрица *щастие* обаче, която *възприемаш в съзнанието си* като щастие, ти караш да секне едно от хилядите изворчета на нещастие на тази земя, – а

когато наистина успееш да *сътвориш щастието си*, с това ще си избавил зави-наги човечеството от едно от големите *тресавища* на нещастие-то, които са възникнали в резултат на хилядолетно безразсъдство и упорито невежество и които могат да бъдат пресушени единствено от слънцата на *самосътвореното щастие на единици*.

Колкото повече са тези *истински* щастливи хора на нашата земя, толкова повече ще отстъпват от нейното лице силите на хаоса, които и днес са в основата на безброй нещастия. – – –

Сизифов труд е да се мъчим *по друг начин* да изкореняваме нещастие-то на тази земя, защото щастието и нещастие-то са само крайно следствие от действието на духовни закони, а окултните сили, автоматично пораждащи в тази Вселена всичко, което наричаме “нещастие”, така и

няма да могат да бъдат *парализирани*, докато *силите на щастието, усещани съзнателно* и непрестанно, не усилят – като галваничен ток, протичащ през медна бобина – дотолкова своето действие, че да успеят да *отклонят* силите на нещастията *от тяхната посока*, принуждавайки ги да служат също така автоматично на *творческото съзидание* в света на човека. – – –

За да бъдат отклонени всички “сили на нещастията” *в необятните космични простори* от пагубната им посока, не е достатъчна *силата на нашата земна воля* и земният човек би продължил да усеща тяхното влияние дори да му се удаде да *овладее* всички сили на нещастията на нашата планета. – – –

Ала *на тази земя*, на планетата, която го *носи, всеки човек* може *индивидуално*, с *волята* си за щастие, да сътвори истин-

ски “чудеса” и колкото повече хора полагат усилия в тази посока, толкова по-голям ще става броят на *щастливите*, на *носителите* на щастие тук, на земята. –

А тъй като всичко е *свързано* помежду си чрез тайнствени сили на *взаимодействие*, умноженото щастие на тази земя оказва въздействие и “навън”, *върху целия безкраен Космос*, и никое въображение не е дотолкова фантастично, че да не *изостава* в крайна сметка *от Действителността*, – рече ли да си създаде представа за *последниците*, които могат да бъдат породени чак в най-отдалечените простори на сферите от бързо нарастващото *усещане за щастие* на тази земя. . .

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Малцината, които още от зората на времето са познавали тези закони и са живеели според тях, са били доста дълго възпирани да предават мъдростта си на други освен на своите изпитани ученици тук, на земята. Хилядолетия наред те са имали най-различни възможности да проследят и изследват до последните им разклонения духовните закони, на които се основава настоящата книга, и да изпитат тяхната *действено*ст върху самите себе си и в своя собствен живот.

Имаш пълно основание да се довериш на това наставничество, а ако искаш да узнаеш повече за него, моите книги “За живия Бог”, “За отвъдния свят” и “За Човека”, а също “Книга за Царственото изкуство” и “Книга за разговорите” ще ти дадат достатъчно пояснения.

Завършвам сега тази “Книга за щастие-

то” с искреното желание тя да ти посочи пътищата, по които ще *станеш творец на своето щастие*. –

Много неща биха могли да се кажат още за различните *видове* щастие, които можеш да си изградиш на тази земя, но се надявам да не си помислиш, че нарочно съм пропуснал да спомена един или друг вид човешко щастие, щом в тази книга не става дума за него. . .

Умееш ли правилно да четеш, ще намериш приложимо напътствие за *всеки* вид щастие на нашата земя. –

Исках просто да ти кажа тук в *най-сбитата* форма всичко *съществено*, с което трябва да се съобразяваш при *всички* видове човешко щастие, като съм подбрал само отделни елементи на човешкото щастие на тази земя, които позволяват да се изложи особено ясно същността на това учение за щастieto. Не ми беше възможно да избегна напълно повторенията. Бих

могъл да го сторя само за сметка на яснотата.

Затова пък се постарях да напиша колкото може по-малко страници и все пак да засегна всички точки, които ми изглеждаха важни, за да добиеш ясен поглед върху материята.

Не бих желал книгите ми да се четат като романи, които захвърляме, след като затворим последната страница, за да не посегнем може би никога вече към тях.

Зная, че за мнозина моите книги са станали вече *постоянни спътници в живота*, и се надявам, че тези хора *ще стават* все повече и повече.

Но макар да съм писал всяка своя книга с намерението да дам *постоянен* съветник в ръцете на читателя, особено ми се иска тъкмо тази “Книга за щастieto”

да не бъде никога далеч от погледа и ръката на нито един свой читател, понеже, докато в други книги говоря за неща, които често са твърде далеч от живота на всекидневието, мисля, че тук съм казал доста неща, за които всеки ден може да даде повод *отново* да се посегне към книгата и така да се усвои напълно нейното учение.

Тя няма в никакъв случай да ти навреди и може би – колкото и днес да си все още склонен към един традиционно *песимистичен* начин на мислене – с течение на времето ще те превърне, *въпреки* външните несгоди около теб, в *щастлив оптимист*. . .

Не се оставяй да те подведат онези, които, основавайки се на своя “житейски опит”, искат да ти докажат, че *щастие*то *бягало* от земния път на мнозина, макар те да се стремели неотклонно към него.

Нека събралият подобен житейски опит се запита по-скоро с каква своя грешка е *препречил сам пътя* на щастието, което е искало да стигне до него! . . .

Нека се запита дали тъкмо собствената му “усърдност” не е пропъдила от него щастието? –

Вярно е, че всяко земно щастие трябва да бъде *сътворено* от теб, но тихата дейност на *творящия* е твърде далеч от онази неспокойна угриженост, която все се бои “да не пропусне нещо”, пропускайки по този начин най-доброто, *умиротворението на душата*, без което е невъзможно да се постигне *щастие* на тази земя. – –

– – –

Изгради в себе си ведро вяра в своето *право* на щастие и не позволявай на никаква несполука да те прогони от сигурния заслон на твоята добре обоснована

вяра!

Бъди уверен, че по всяко време действат сили, които са готови да ти помогнат, стига *самият* ти да се стремиш към щастието с твърда *воля*, а не само с безсилни *желания!* – – –

Върви спокойно по отредения ти земен път и запазвай винаги *мира в душата си*, колкото и да се сипят отвън “ударите на съдбата”.

Допуснеш ли да бъдеш изтръгнат от това свое *спокойствие*, ти наистина си загубен, но никога силите, създаващи нещастieto на тази земя, няма да успеят истински да те победят, ако ти, изпълнен с непоколебимо *спокойствие*, запазиш въпреки яростните им напъни *упование* в *щастieto* си и в *помагащите сили*, засанали до твоето рамо. – – –

С известно *постоянство* положително ще съумееш да изградиш своето щастие,

дори в този час да си обсаден все още от всевъзможни “нещастия”. –

Не вярвай на други учения, когато ти разправят колко нищожни били възможностите за щастие на тази земя!

Вярвай, напротив, в своето *право* и в своя *дълг* да постигнеш щастие и се стреми с ведрa увереност, с *упование* и *твърда воля* да *сътвориш* своето щастие, за да може и ти един ден да бъдеш сред *щастливите* хора на тази планета.

Бележки на преводача

Стр. Ред

23	6-8	отд.	Мат. 6:33.
24	8-9	отд.	<i>Срв.</i> Мат. 3:2, 4:17, 10:7; Марк. 1:15.
25	8-9	отд.	<i>Срв.</i> Рим. 8:21.
35	2	отд.	<i>Срв.</i> Мат. 5:26 (<i>кодрант</i> – малка римска монета, равна на 1½ стотинка).
60	8	отг.	<i>Срв.</i> 2 Кор. 9:6; Гал. 6:7-9.
72	6-9	отд.	<i>Срв.</i> Мат. 19:24; Марк. 10:25.
94	9-10	отг.	<i>Срв.</i> Мат. 6:24; Лук. 16:13.
97	5	отд.	Вж. бележката към с. 35.
99	1-5	отг.	<i>Срв.</i> Мат. 25:21, 23.
112	5	отг.	<i>Мен Дзъ</i> (ок. 372-289 пр. Хр.) – китайски философ конфуцианец, автор на известен трактат по социална етика, основаващ се на съгласието между човешката природа и Небето (“вроден морализъм”).
127	3-6	отд.	Нови, основно преработени преводи на <i>“Книга за живия Бог”</i> (1998), <i>“Книга за отвъдния свят”</i> (1997), <i>“Книга за Човека”</i> (2000), <i>“Книга за Царственото изкуство”</i> (1997) и <i>“Книга за разговорите”</i> (2000) са издадени от ИК “Ирис-95”. (Новото издание на <i>“Книга за разговорите”</i> ще излезе през м. юли 2000.) Тук авторът е изброил само заглавията, публикувани вече от него преди първото издание на <i>“Книга за щастието”</i> .

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

Прелюдия	5
Дългът да бъдем щастливи	15
“Аз” и “Ти”	29
Любов	51
Богатство и бедност	69
Парите	87
Оптимизъм	105
Заклучение	125

В послеслова си към „Писма до едного и мнозина“ Wô Yin Râ пише:

«В една брошура на издателството, излязла преди доста време, дадох следните по смисъл разяснения във връзка с трите срички „Wô Yin Râ“: — че тук не става въпрос за три „думи“, чието „значение“ би могло да разкрие някаква тайна, макар като срички те да отговарят на определени корени от древни езици, и че тези седем букви образуват „името“, еквивалентно на моето субстанциално прадуховно Битие, защото техните звукови и графични стойности отговарят на вечната ми духовна същност така, както определена, означена с букви, група от ноти отговаря на даден акорд. (Буквата „Y“ в „Yin“ следва да се изговаря като немския звук „Û“*, сроден със старовисоконемското „Win“, и не може да бъде заместена с „J“**. Ударенията над „o“ и „a“ са знаци за удължение.)»

В някои от първоначално излезлите преводи името на автора бе транскрибирано като „Бо Йин Ра“ или „Бо Юин Ра“, но и двете форми противоречат на цитираните указания за неговия правилен изговор (българският звук, означен с буквата „ю“, е сложен и представлява всъщност еквивалент на дифтонга „йу“).

Духовното име на автора се изписва вече само в неговия оригинален вид, още повече че графичната му стойност, както се вижда и от приведения по-горе откъс, също има своето значение.

При преводите на български се прави опит да се запази малко необичайната пунктуация на оригинала.

Б. С.

---

*Или като френския звук „U“. (Б. пр.)

**Т. е. не може да се замести и с българското „Й“, както нерядко се прави. (Б. пр.)

«Налага се все отново и отново да напомням, че *изчерпателното* вникване в съдържанието на моите книги, сочещи пътя към вечния Дух, е възможно единствено за онзи, който е в състояние да ги чете в *оригинал*, дори ако за тази цел му се наложи тепърва да изучава немски.

Преводите биха могли да бъдат само помощно средство, позволяващо на читателя да се научи постепенно да разбира какво всъщност съм казал на майчиния си език.»

Wô Yin Râ

(Из „Събрано“, т. I, С., ИК „Ирис-95“, 1997, „В отговор на всекиго“, с. 125.)

Духовното учение на Bô Yin Râ включва следните
32 произведения:

Книга за Царственото изкуство*
Книга за живия Бог*
Книга за отвъдния свят*
Книга за Човека*
Книга за щастието*
Пътят към Бога
Книга за Любовта*
Книга за утехата
Книга за разговорите
Тайната
Мъдростта на Иоан
Пътепоказатели
Призракът на свободата
Пътят на моите ученици
Мистерията на Голгота
Култова магия и мит
Смисълът на земния живот
Повече Светлина
Върховната цел
Възкресение
Светове
Псалми
Бракът
Молитвата
Дух и форма
Искри/Мантра-практика
Думи за живот
Над всекидневието
Вечна Действителност
Живот в Светлината
Писма до едно и мнозина
Затворена градина (Hortus conclusus)

Bô Yin Râ е автор и на следните произведения, които, макар и неспадащи към духовното му учение, са най-тясно свързани с него:

За себе си
Из моето ателие
Царството на изкуството
Окултни загадки*
Кодицил към моето духовно учение
Приписки
Забезбожието
Духовни взаимовръзки
Разни

Сборник (от периодичния печат, в два тома)

Всички изброени по-горе заглавия са издадени в превод на български език. Претърпелите второ издание произведения са означени със *. ИК "Ирис-95" подготвя и нови, основно преработени преводи на **Книга за разговорите** и **Призракът на свободата**.

Всички новоизлезли и неизчерпани още книги от Bô Yin Râ могат да се купят или поръчат по пощата в следните книжарници:

- ЕЛРИД, ул. „Стефан Караджа“ 7а, София 1000, тел. (02) 986-7126;
- ПИСМЕНА, пл. „България“ 1 (НДК – до кино „Люмиер“), София 1414, тел. (02) 954-9366, 9166-2273;
- АБАГАР, пл. „България“ 1 (подлезът на НДК – срещу Бинго залата), София 1414, тел. (02) 986-2667; ул. „Ф. Жолио Кюри“ 9 (ъгълът с ул. „Чехов“), София 1113, тел. (02) 971-2219, и Варна 9000, бул. „Княз Борис I“ 65, Фестивален и конгресен център, II ет., тел. (052) 608-450;
- НОВА ЕПОХА, ул. „6 септември“ 28, София 1000, тел. (02) 981-9898, 805-309, 981-3279;
- АСТЕЯ, ул. „Пиротска“ 3 (безистенът), II етаж, София 1000, тел. 981-1058.

ИК „ИРИС-95“
тел.: (02) 292-5822

Wô Yin Râ

Йозеф Антон Шнайдерфранкен

КНИГА ЗА ЩАСТИЕТО

Превел от немски **Борис Стоянов**
Редактор **Никола Георгиев**
Коректор-стилист **Нина Иванова**

Печатни коли **8.75**